

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 487/2013-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 takto

rozhodol:

1. Základné právo [REDACTED] vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,96 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatšesť centov), ktorú j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý uhradiť na účet jeho právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 487/2013-23 z 3. októbra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 12 C 117/93 zo 6. novembra 2008 rozhodol o nároku sťažovateľa na odmenu za poskytnuté právne služby a na náhradu hotových výdavkov tak, že priznal sťažovateľovi ako právnemu zástupcovi navrhovateľa ustanovenému uznesením okresného súdu za poskytovanie právnych služieb odmenu v sume 332,01 € (9 701 Sk).

Okresný súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že právnemu zástupcovi navrhovateľa – sťažovateľovi — neprináleží odmena za právne služby určená podľa ustanovenia § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) tak, ako si ju vyčíslil sťažovateľ. Podľa právneho názoru okresného súdu totiž sťažovateľovi ako ustanovenému právnemu zástupcovi navrhovateľa patrí odmena určená podľa ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky.

Sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu okresného súdu v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2 Co 316/2008-383 z 28. augusta 2009, ktorým *„uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že priznal sťažovateľovi ako právnemu zástupcovi navrhovateľa za poskytovanie právnych služieb odmenu v sume 8 405 €“*.

Krajský súd *„uviedol, že predmetom konania je nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady škody v sume 3 319 391,89 € (100 000 000 Sk) podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami v trestnom konaní vedenom na bývalom Mestskom súde v Bratislave pod sp. zn. 12 T 154/1976, a prvostupňový súd pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny (pri absencii dohody o zmluvnej alebo podielovej odmene) nesprávne aplikoval ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky, ktoré je možné použiť v prípadoch, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Odvolací súd ďalej vo svojom odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v posudzovanom prípade je nutné pri určení sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby postupovať podľa ustanovení § 9 a § 10 vyhlášky z dôvodu, že tarifnou hodnotou veci je navrhovateľom uplatnený peňažný nárok v sume 3 319 391,89 €*

(100 000 000 Sk). V tomto smere odvolací súd prisvedčil námietke sťažovateľa o tom, že ustanovenie vyhlášky neumožňuje za daných podmienok použiť na určenie výšky základnej sadzby tarifnej odmeny ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky a na daný prípad nie je možné aplikovať ani ustanovenie § 150 Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na trovy konania účastníkov.“.

Sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu napriek tomu nepovažoval za zákonné, keďže krajský súd mu nepriznal odmenu za viacero úkonov právnej služby a náhradu hotových výdavkov, preto predmetné uznesenie krajského súdu napadol sťažnosťou na ústavnom súde.

Ústavný súd o tejto sťažnosti rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010, v ktorom vyslovil, že základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 316/2009 z 28. augusta 2009 porušené. Zároveň ústavný súd týmto nálezom zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 316/2009 z 28. augusta 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného krajský súd vo veci znova rozhodol uznesením sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 12 C 117/93 zo 6. novembra 2008.

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd svojím novým rozhodnutím *«síce vyhovel námietkam sťažovateľa proti jeho pôvodnému rozhodnutiu, ktoré napadol podaním sťažnosti ústavnému súdu, a teda rozhodol v súlade s právnym názorom ústavného súdu prezentovaným v náleze č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010, avšak výrazne sa odklonil od právneho názoru, ktorý vyslovil vo svojom pôvodnom uznesení sp. zn. 2 Co 316/2009 z 28. augusta 2009. Sťažovateľ pritom nikdy nenamietal nesprávnosť právneho názoru krajského súdu vo vzťahu k posúdeniu výšky tarifnej hodnoty pre určenie tarifnej odmeny sťažovateľa za úkony právnej služby vykonané v rámci právneho zastúpenia navrhovateľa. Touto otázkou sa preto nezaoberal ani ústavný súd, ktorý to aj konštatoval v závere nálezu č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010, kde uviedol: „Predmetom posúdenia ústavného*

súdu nebola otázka, či krajský súd (na rozdiel od okresného súdu) postupoval správne, ak pri výpočte odmeny sťažovateľa za poskytnuté právne služby vychádzal z tarifnej hodnoty sporu, t. j. aplikoval v danej veci ustanovenia § 9 a § 10 vyhlášky.“».

V novom rozhodnutí – uznesení sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011, ktoré je predmetom rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní – sa podľa názoru sťažovateľa „*krajský súd síce riadil právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v časti II nálezu č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010, a to tak vo vzťahu k časti odôvodnenia svojho rozhodnutia týkajúceho sa nepriznania odmeny za úkony právnej služby z 29. marca 2006 a zo 6. apríla 2006, ako aj v časti o priznanie náhrady hotových výdavkov sťažovateľovi, tak ako to bolo uložené ústavným súdom. Zároveň sa však bez toho, aby bol jeho pôvodne vyslovený právny názor napadnutý sťažovateľom alebo predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu, výrazným spôsobom odklonil od svojho pôvodného právneho názoru, resp. rozhodol v priamom rozpore s ním. V pôvodnom rozhodnutí pritom jasne a podľa názoru sťažovateľa správne konštatoval, že prvostupňový súd pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny v danej veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky, ktoré v danej veci nie je možné aplikovať, rovnako ako ani ustanovenia § 150 Občianskeho súdneho poriadku.“.*

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že „*použitie ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky nemá v tomto prípade oporu v zákone, keďže toto ustanovenie poukazuje na prípady, ak hodnotu veci alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. V predmetnej právnej veci však bola hodnota veci alebo práva, t. j. náhrada škody, presne vyjadrená v peňažnom ekvivalentne už v samotnom žalobnom návrhu navrhovateľa. Je zarážajúce, že v pôvodnom rozhodnutí (uznesení sp. zn. 2 Co 316/2009 z 28. augusta 2009) krajský súd prisvedčil tomuto právnemu názoru a v neskoršom rozhodnutí (uznesení sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011) bez toho, aby bola správnosť jeho pôvodného právneho názoru k tejto otázke namietaná, svojvoľne rozhodol v priamom rozpore s ním. Týmto krajský súd sám poprel svoj predošlý právny názor, a to bez toho, aby túto zásadnú zmenu v jeho právnom posúdení riadne zdôvodnil.*

Skutočnosti uvádzané v odôvodnení uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 žiadnym spôsobom neodôvodňujú zmenený právny názor krajského súdu, podľa ktorého je v danej veci potrebné postupovať podľa ustanovenia § 11 vyhlášky. Odôvodnenie napádaného rozhodnutia je v tomto smere nedostatočné a nezrozumiteľné.

...V danej veci bola v čase ustanovenia sťažovateľa za právneho zástupcu navrhovateľa predmetom konania náhrada škody v sume 100 000 000 Sk (3 319 391,89 €). Podľa ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku. Ide pritom o kogentné ustanovenie vyhlášky, v zmysle ktorého je advokát povinný postupovať pri vyčíslení svojej odmeny za poskytované úkony právnej služby. Okrem toho, v konaní o náhradu škody musí byť výška škody vždy jasne kvantifikovaná. Už len táto skutočnosť sama osebe jednoznačne bráni tomu, aby sa v konaní o náhradu škody aplikovalo ustanovenie § 11 vyhlášky, pretože v takomto konaní zásadne nemôže ísť o prípad, keď nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.“.

Sťažovateľ poukázal aj na tú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, v ktorej sa tento „odvoláva na to, že aj ústavný súd vychádzal zo záveru, že predmetom konania je nárok navrhovateľa na náhradu škody, a priznal ustanovenému advokátovi (sťažovateľovi) trovy konania podľa ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky. S týmto názorom krajského súdu rozhodne nemožno súhlasiť, a to z viacerých relevantných dôvodov. V prvom rade ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vychádzal z obsahu tejto sťažnosti. V nej si sťažovateľ voči krajskému súdu ako porušovateľovi uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby spolu v sume 245,70 €, teda v sume, ktorú mu aj ústavný súd priznal ako náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti. Ústavný súd teda vychádzal z návrhu sťažovateľa, pričom zároveň vychádzal aj z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky (vo vtedajšom znení). Podľa uvedeného ustanovenia vyhlášky je vo veciach zastupovania pred ústavným súdom základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna šestina výpočtového základu, ak predmet sporu nie je

možné oceniť peniazmi; v ostatných prípadoch sa základná sadzba tarifnej odmeny určí podľa § 10. V konaní pred ústavným súdom však nebol predmetom sporu nárok navrhovateľa na náhradu škody, ale nárok sťažovateľa na odmenu za úkony právnej služby poskytnuté navrhovateľovi z titulu jeho ustanovenia za právneho zástupcu navrhovateľa a s tým súvisiace základné práva sťažovateľa, ktoré boli porušené uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 316/2009 z 28. augusta 2009. Z toho dôvodu nebolo možné jednoznačne určiť hodnotu sporu, a preto si sťažovateľ uplatnil nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby s tarifnou odmenou za jeden úkon vypočítanou ako 1/6 výpočtového základu (§ 11 ods. 2 vyhlášky). Na základe uvedeného možno konštatovať, že ústavný súd postupoval správne, keď sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania v sume 245,70 € za dva úkony právnej služby. Avšak táto skutočnosť, resp. rozhodnutie ústavného súdu v tejto časti nijakým spôsobom neodôvodňuje právny názor krajského súdu, podľa ktorého je potrebné postupovať v predmetnej veci podľa ustanovenia § 11 vyhlášky.

Krajský súd v závere odôvodnenia uznesenia sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 uviedol, že ústavný súd v náleze č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010 poukázal na to, že je potrebné zaoberať sa aj tým, či krajský súd postupoval správne, ak na rozdiel od okresného súdu pri výpočte odmeny sťažovateľa za poskytnuté právne služby vychádzal z tarifnej hodnoty sporu, teda aplikoval v danej veci ustanovenia § 9 a § 10 vyhlášky. S týmto vyjadrením krajského súdu však nemožno súhlasiť a treba ho považovať za zavádzajúce. Ústavný súd totiž v náleze č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010 nepoukázal na to, že je potrebné sa zaoberať uvedenou otázkou, ale uviedol, že pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa sa zaoberal len tými časťami namietaného uznesenia krajského súdu, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľ uplatnil námietky. Ústavný súd uviedol, že z toho dôvodu neposudzoval napr. otázku, či krajský súd (na rozdiel od okresného súdu) postupoval správne, ak pri výpočte odmeny sťažovateľa za poskytnuté právne služby vychádzal z tarifnej hodnoty sporu, t. j. aplikoval v danej veci ustanovenia § 9 a § 10 vyhlášky. Je preto zrejmé, že krajský súd v odôvodnení napádaného uznesenia zavádzal, keď nesprávne uviedol, že ústavný súd poukázal na potrebu zaoberať sa uvedenou otázkou. Ústavný súd totiž len uviedol, že sa zaoberal len tými skutočnosťami, ktoré

sťažovateľ namietal, a teda neposudzoval iné súvisiace otázky, napr. predmetnú otázku, či pri aplikácii ustanovení vyhlášky postupoval správne krajský súd alebo okresný súd.“

Na základe dôvodov uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. 6. 2011, č. k. 2 Co 135/2010, bolo porušené ústavné právo sťažovateľa vlastníť majetok a právo na jeho ochranu v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej tiež právo sťažovateľa na legitímne očakávanie nadobudnutia vlastníctva v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. 6. 2011, č. k. 2 Co 135/2010, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 275,96 EUR... a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľa [REDAKOVANÉ]...“

2. Na výzvu ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania. Za krajský súd jeho predseda listom sp. zn. Spr 3492/13 z 22. novembra 2013 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu listom z 11. decembra 2013.

2.1 Predseda krajského súdu po vyjadrení sa súčasnej predsedníčky vo veci konajúceho senátu „2 Co“ uviedol:

„Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.04.2010, č. k. IV. ÚS 24/2010-39 vyplýva, že sťažovateľ namietal nepriznanie odmeny za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, odmenu za úkony právnej služby za ďalšie porady a rokovania s klientom a náhradu hotových výdavkov uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.08.2009, sp. zn. 2 Co

316/2009 s tým, že Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom rozhodol tak, že uvedeným uznesením odvolacieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie s tým, že tunajšiemu súdu bola uložená povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 245,70 eur, o ktorých Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky čl. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky... tak, že priznal sťažovateľovi odmenu za dva úkony právnej služby podľa ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb...

Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. 06. 2011, č. k. 2 Co 135/2010-433 vyplýva, že odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06. 11. 2008, č. k. 12 C 117/1993-376, ktorým bola sťažovateľovi priznaná odmena v sume 9 701,- Sk za poskytovanie právnych služieb navrhovateľovi, dôvodiac tým, že na náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách, ktoré vznikli na právnom zastúpení navrhovateľa je potrebné aplikovať ustanovenie § 11 Vyhlášky, nakoľko aj Ústavný súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní o trovách konania sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 Vyhlášky. Vzhľadom na uvedené predsedníčka senátu... považuje sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú.“

Predseda krajského súdu zároveň oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní o prijatej sťažnosti pred ústavným súdom.

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení k stanovisku krajského súdu uviedla, že s „vyjadrením porušovateľa sa nemôžeme stotožniť a podľa nášho názoru takéto vyjadrenie ani neobstojí. Je síce pravdou, že ÚS SR v Náleze zo dňa 08. 04. 2010, č. k.: IV. ÚS 24/2010-39, rozhodol o trovách podľa ustanovenia § 11 ods. 2 Vyhlášky, avšak táto skutočnosť bola a je vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave o odvolaní sťažovateľa proti Uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06. 11. 2008,

č. k.: 12 C 117/1993-376, nanajvyš irelevantná. ...v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 Vyhlášky vo vtedajšom znení... náhrada trov konania pred ÚS SR bola... upravená osobitne. Meritom konania pred ÚS SR bola sťažnosť sťažovateľa pre porušenie jeho základných ľudských práv rozhodnutím porušovateľa (Krajského súdu v Bratislave), čo je, pochopiteľne, predmet sporu, ktorý nie je možné oceniť peniazmi. Navyše, keďže si bol sťažovateľ vedomý tejto skutočnosti (teda toho, že predmet sporu v konaní o jeho sťažnosti pred ÚS SR nie je možné oceniť) uplatnil si v podanej ústavnej sťažnosti nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby s tarifnou odmenou za jeden úkon vypočítanou ako 1/6 výpočtového základu... Z uvedených dôvodov ÚS SR postupoval správne, keď sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 245,70 € za dva úkony právnej služby. Avšak, ako sme už uviedli, táto skutočnosť, resp. rozhodnutie ÚS SR v tejto časti Nálezu zo dňa 08. 04. 2010, č. k. IV. ÚS 24/2010-39, nijakým spôsobom neodôvodňuje názor porušovateľa, podľa ktorého je aj pri jeho rozhodovaní v spornej veci (o odmene sťažovateľa za zastupovanie účastníka konania) potrebné postupovať podľa ustanovenia § 11 Vyhlášky.“.

Právna zástupkyňa sťažovateľa taktiež vyjadrila súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

3. Sťažnosť bola po jej napadnutí na ústavný súd v súlade s rozvrhom práce ústavného súdu v znení platnom v čase jej doručenia pôvodne pridelená sudcovi Jurajovi Horváthovi, ktorému uplynulo funkčné obdobie 4. júla 2014. Z dôvodu ukončenia funkčného obdobia sudcu spravodajcu bola vec sťažovateľa náhodným výberom podľa bodu 2 druhého odseku dodatku č. 1, ktorým sa mení a dopĺňa rozvrh práce ústavného súdu na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok“), pridelená sudcovi spravodajcovi Rudolfovi Tkáčikovi, ktorý je členom III. senátu ústavného súdu. Sťažnosť preto prerokoval III. senát ústavného súdu v zložení vyplývajúcom z čl. II ods. 3 rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 v znení dodatku, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd vzhľadom na vyjadrený súhlas účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože

po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napádaným uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 135/2010-433 z 20. júna 2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, k porušeniu ktorých malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí výrazne odklonil od právneho názoru, ktorý vyslovil vo svojom pôvodnom, v tejto záležitosti skôr vydanom uznesení sp. zn. 2 Co 316/2009 z 28. augusta 2009, a to v otázke určenia tarifnej odmeny sťažovateľa za úkony právnej služby poskytnuté navrhovateľovi. Sťažovateľ namietal svojvôľu a neodôvodnenosť rozhodnutia krajského súdu, keď v otázke právneho názoru, ktorého správnosť v pôvodnom rozhodnutí nebola namietaná, následne rozhodol v priamom rozpore s ním. Rovnako sťažovateľ vidí pochybenie krajského súdu v tom, že svoje rozhodnutie o použití konkrétnych ustanovení vyhlášky odôvodnil tým, že ich použil aj ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania pred ústavným súdom v súvislosti s podanou sťažnosťou pre namietané porušenie základných práv a slobôd. Napokon sťažovateľ vytýka krajskému súdu aj opomenutie riešenia námietky nemožnosti použitia § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na jeho prípad.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd predovšetkým uvádza, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré sú základom ich rozhodnutí. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo napadnutým rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 44/03, IV. ÚS 292/04).

Podľa judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo

takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma.

Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania môžu zasiahnuť do základných práv a slobôd. Takýmito rozhodnutiami možno predovšetkým porušiť právo na súdnu ochranu (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 147/08, III. ÚS 166/09).

V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 ústavy). Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy).

Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu porušenie základných práv a slobôd. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného rozhodnutia o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 2 Co 135/2010-433 z 20. júna 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 117/1993-376 zo 6. novembra 2008, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania sťažovateľovi ako ustanovenému právnomu zástupcovi navrhovateľa. Krajský súd v relevantnej časti svojho rozhodnutia akceptoval záväzný právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze č. k. IV. ÚS 24/2010-39 z 8. apríla 2010.

V časti odôvodnenia relevantnej vo vzťahu k námietkam sťažovateľa tvoriacim predmet tohto konania krajský súd uviedol:

„Ustanovený právny zástupca navrhovateľa, v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď priznal trovy konania v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov a pritom podľa jeho názoru mal postupovať v zmysle § 10 ods. 1 tejto vyhlášky. Tvrdil, že použitie § 11 ods. 1 vyhlášky nemá oporu v zákone, pretože toto ustanovenie je možné použiť iba v prípadoch ak hodnotu veci, alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch alebo je možné ju zistiť len s nepomernými ťažkosťami. V danom prípade však hodnota veci, alebo práva teda náhrada škody bola už v samotnom návrhu navrhovateľa presne vyjadrená v peňažnom ekvivalente.

V súvislosti s námietkou ustanoveného zástupcu navrhovateľa je potrebné vychádzať z podaného návrhu na začatie konania zo dňa 7. 3. 1992, v ktorom navrhovateľ podáva žalobu vo veci náhrady škody následných po jeho uväznení a následných perzekúciách voči nemu uplatňuje náhradu finančných strát ako právnik, mučivé útrapy a následné stavy a perzekúcie a pod. a špecifikuje svoje straty na 100.000.000 Sk. V podanom návrhu je uvedené, že si nárok uplatňuje podľa § 13 ods. 2 O. s. p. V návrhu uviedol, že ako právnik od tej doby prišiel najmenej o 5.000.000 Sk a ďalšie reťazovité straty, mučivé útrapy až v hororových podobách. V podaní zo dňa 12. 09. 1999 navrhovateľ uvádza, že náhradu škody si uplatňuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. V podaní zo dňa 31. 1. 2000 navrhovateľ uvádza, že žiada, aby mu odporca zaplatil 200.000.000 Sk a 25% úroky z omeškania od podania žaloby od právoplatnosti rozsudku. V podaní zo dňa 27. 12. 2001 navrhovateľ uvádza, že ide o konanie o náhradu škody podľa zákona č. 58/69 Zb., podľa § 18 ods. 1, 2 a zákona 119/1990 Zb., podľa zákona č. 87/1991 Zb. a zákona č. 255/1946 Zb. a § 11, 12, 13 Občianskeho zákonníka. V podaní zo dňa 5. 2. 2002 navrhovateľ uvádza, v doplnení žaloby, že konanie je vedené o sumu 1 miliarda Sk náhrada škody, včítane valorizácie a úrokov.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci je potrebné postupovať v zmysle ustanovenia § 11 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a odvolanie ustanoveného právneho zástupcu navrhovateľa nie je dôvodné a nie je možné mu vyhovieť. Predmetnom konania je nárok navrhovateľa

na náhradu škody a z takéhoto záveru vychádzal aj Ústavný súd SR, ktorý priznal ustanovenému advokátovi trovy konania podľa § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej služby v znení neskorších predpisov a to za dva úkony právnej služby vo výške 245,70 €. Z uvedeného právneho názoru ústavného súdu vychádzal aj odvolací súd a preto uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Ústavný súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že je potrebné zaoberať sa aj tým, či krajský súd postupoval správne od okresného súdu, ak pri výpočte odmeny sťažovateľa za poskytnuté právne služby vychádzal z tarifnej hodnoty sporu, teda aplikoval v danej veci ustanovenia § 9 a § 10 vyhlášky č. 655/2004 Zb.“

Okresný súd v uznesení č. k. 12 C 117/1993-376 zo 6. novembra 2008, ktorým rozhodol o odmene sťažovateľa za poskytovanie právnych služieb, uviedol:

„... súd dospel k záveru, že právnenému zástupcovi prináleží odmena za právne služby určená podľa § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Súd nesúhlasil s postupom advokáta pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky, nakoľko v čase prevzatia zastupovania navrhovateľa právnym zástupcom, bol už skutkový stav zistený komplexne, Najvyšší súd SR posudzoval iba právny stav z hľadiska procesného. Súd má za to, že stanovenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za úkony právnej služby podľa hodnoty veci alebo druhu veci by bolo nespravodlivé, v rozpore s dobrými mravmi a s etikou, tak ako to už vo svojom písomnom podaní zo dňa 12. 01. 2004 uviedol predchádzajúci súdom ustanovený právny zástupca..., pre konanie pred odvolacím súdom.

Na základe... uvedeného má súd za to, že v danom prípade sú tu dôvody osobitného zreteľa na postup súdu v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., pričom súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 1.260,- Sk, čo predstavuje jednu trinástinu výpočtového základu...“

Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež čl. 46 ods. 1 ústavy, je aj

právo na náležité súdne odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že nie je ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva. Zo znenia čl. 124 ústavy vyplýva, že ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd nemôže zasahovať svojou rozhodovacou činnosťou do tých otázok, ktoré spadajú do právomoci všeobecných súdov. Preto ani v namietanej problematike neprichádza do úvahy, aby ústavný súd podával výklad ustanovení vyhlášky v súvislosti s ich praktickou aplikáciou, pretože takýto výklad je zverený do právomoci všeobecných súdov. V konečnom dôsledku ústavnému súdu neprislúcha ani vysloviť verdikt o tom, ktoré konkrétne ustanovenia vyhlášky mali byť vo veci sťažovateľa aplikované (§ 9, § 10 alebo § 11). Úloha ústavného súdu pri preskúvaní sťažnosti podanej fyzickou alebo právnickou osobou podľa ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy pre namietané porušenie základného práva alebo slobody spočíva v tom, aby zistil, či orgány verejnej moci, v tomto prípade všeobecné súdy, pri uplatňovaní svojich právomocí závery premietnuté do rozhodnutí ústavne konformným spôsobom odôvodnili.

Podľa § 167 ods. 1 OSP ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzatí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 169 ods. 1 OSP v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Ak súd rozhodol o vykonateľnosti uznesenia až po jeho právoplatnosti (§ 171 ods. 3), uvedie dôvody, pre ktoré viazal vykonateľnosť až na právoplatnosť rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ako už bolo uvedené, úloha ústavného súdu pri skúmaní možného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie spočíva najmä v posúdení udržateľnosti odôvodnenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľa sťažovateľom ako jeho právnym zástupcom v konaní o dovolaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Všeobecné súdy pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia navrhovateľa sťažovateľom aplikovali ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky. Nezanedbateľnou okolnosťou pri tomto rozhodovaní bola skutočnosť, že išlo o náhradu trov dovolacieho konania, ktorému predchádzalo neúspešné uplatňovanie náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom).

Krajský súd, ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, v podstate svoj právny záver o potrebe aplikácie ustanovenia § 11 vyhlášky v tomto prípade oprel o skutočnosť, že aj ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania pred ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 24/2010 rozhodol podľa ustanovení § 11 vyhlášky.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi, od ktorého sa odvíjal spôsob určenia celkovej sumy úhrady trov konania (použitie konkrétneho ustanovenia vyhlášky), bola náhrada škody spôsobenej nesprávnym rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom). Predmetom konania pred ústavným súdom (sp. zn. IV. ÚS 24/2010), ktorý v podstate takisto predurčoval výšku (hodnotu vykonaných právnych úkonov) úhrady trov právneho zastúpenia, bolo rozhodovanie o tom, či došlo, alebo nedošlo k zásahu do základných práv sťažovateľa postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu.

Uvedené nachádza svoj odraz aj v stabilizovanej judikatúre ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že predmet konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy) je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05, III. ÚS 142/06, III. ÚS 339/2010). V tejto súvislosti sa odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu javí ako zmätočné, nedávajúce dostatočne zrozumiteľnú, určitú a jednoznačnú odpoveď na zásadnú otázku tvoriacu predmet odvolacieho konania, teda otázku určenia výšky tarifnej odmeny advokáta.

Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu nedostatočným spôsobom vysporiadal s možnosťou použitia ustanovenia § 150 OSP vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu namietal, že ustanovenie § 150 ods. 1 OSP nie je na jeho prípad aplikovateľné, pretože predmetom úpravy tohto ustanovenia je náhrada nákladov – trov účastníka konania, ktoré si v rámci súdneho konania účastník hradí sám. Predmetom tohto ustanovenia teda podľa názoru sťažovateľa nie je odmena advokáta, ktorá prináleží súdom ustanovenému advokátovi (§ 140 ods. 2 OSP) bez ohľadu na výsledok konania. Sťažovateľ rovnako v opravnom prostriedku namietal nemožnosť spájania ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky a ustanovenia § 150 OSP.

Tejto otázke sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nevenoval, pritom podľa názoru ústavného súdu ju nemožno považovať za nepodstatnú, a to zvlášť za situácie, keď ani okresný súd jasne a určito neozrejmil dôvody osobitného určenia požadované § 150 ods. 1 OSP, ktorého ustanovenia v danej veci aplikoval. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu preto ani v tejto časti nemožno považovať za dostatočné po skutkovej ani po právnej stránke. Bolo povinnosťou krajského súdu ako odvolacieho súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní proti výroku o náhrade trov konania napadnutého uznesenia okresného súdu. Odôvodnenie takéto závery podľa názoru ústavného súdu neobsahovalo, nie je presvedčivé a dostatočne určité, a teda nezabezpečuje uplatnenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že namietaným uznesením krajského súdu o potvrdení uznesenia prvostupňového súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že všeobecný súd môže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo vyplývajúce z čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie vyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu v danom konaní došlo. Porušenie princípov spravodlivého súdneho konania teda v danom prípade viedlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Berúc do úvahy citované ustanovenia, ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 135/2010 z 20. júna 2011 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). V ďalšom bude povinnosťou krajského súdu riadiť sa právnym názorom ústavného súdu.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania pred ústavným súdom z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu v celkovej sume 275,96 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2013 je 130,17 € a hodnota režijného paušálu je 7,81 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na náhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2013 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 275,96 € vrátane režijného paušálu. Náhrada trov za vyjadrenie k podaniu predsedu krajského súdu v danom prípade sťažovateľovi priznaná nebola, keďže vyjadrenie právnej zástupkyne neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by prispeli k ďalšiemu objasneniu veci.

Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa sťažovateľa si uplatnila náhradu trov v sume 275,96 €, ústavný súd túto priznal len v rozsahu uplatneného nároku, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2014